

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καιρό...ιδιαιτέρως Καστρινό!!!

Πότε εδώ και πότε εκεί, με σελίδα δανεική, φάχνω μπρος μα πάω και πίσω, παραμύθι ν' αρχινήσω... Μια φορά κι έναν καιρό, παραμύθι Καστρινό!

Αφιερωμένο στην μνήμη του
Δημήτριου Βικέλα (1835- 1908)
ο οποίος δώρισε στο Δήμο Ηρακλείου
την πολύτιμη βιβλιοθήκη του
-ανεκτίμητη πνευματική κληρονομιά-
που χρόνια τώρα αναζητά ένα χώρο φιλοξενίας...

... με την ελπίδα και ευχή να πραγματοποιηθεί
-έστω και 100 χρόνια μετά -
η δημιουργία ενός «Μεγάλου Βιβλιοθήκης»
στο κτίριο Ακτάρικα.

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει τη σφραγίδα του Εκδότη
(για πληροφορίες απευθυνθείτε στη Γραμματεία)

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καιρό...ιδιαιτέρως Καστρινό!!!

Η ώρα ήταν κιόλας περασμένες 11... Όλα ήταν έτοιμα για την αποστολή και οι ήρωες είχαν ήδη φύγει από το αρχηγείο τους για να βρουν τα πρώτα ίχνη. Το σχέδιο ήταν απλό: θα ξεκινούσαν αρχικά όλοι μαζί κι έπειτα θα σκορπίζονταν σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Μόνο η μαμά κατσικά φοβήθηκε, καθώς θεώρησε το μέρος εξαιρετικά τρομακτικό, και έτσι προτίμησε να φύγει με τα κατσικάκια της προς αντίθετη κατεύθυνση. Τα τρία γουρουνάκια αγνοώντας την κούραση και τις μύγες- είχαν ξεκινήσει από την προηγούμενη κιόλας νύχτα να ενισχύουν βιαστικά το παλιό γεφυράκι με πιο σύγχρονα υλικά. Έπρεπε να φροντίσουν ώστε να περάσουν όλοι με ασφάλεια. Μέχρι το πρωί είχαν τελειώσει και βάλθηκαν κουρασμένα καθώς ήταν να φάνε τα τρόφιμα που τους είχε στείλει η γιαγιά της κοκκινοσκουφίτσας με το τρένο.

Τα έλεγξαν πρώτα καλά και σχολαστικά, μα δεν κατάφεραν να τα ξεπλύνουν. Δεν είχαν πρόσβαση στο νερό άλλωστε... Πρώτος από όλους έφτασε -ποιος άλλος;- ο Μαγεμένος Βάτραχος! Ως γνήσιος απόγονος της οικογένειας *Prigips Aforthacus Lindus* γνώριζε καλά την περιοχή, όμως αρνιόταν πεισματικά να βοηθήσει αν δεν έπαιρνε για μια ακόμη φορά αυτό που πάντα ζητούσε...

7^ο Κινημ Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καιρό...ιδιαιτέρως Καστρινό!!!

Και όλοι ξεχύθηκαν με μιας στον μεσημεριού το πρώτο φιλμ... Μόνο εκείνη δε φάνηκε, η Ωραία όλων, που περίμενε καρτερικά κι εκείνη ένα φιλί να της λύσει τα μάγια- σαν όνειρο. Αιώνια κοιμωμένη, καταδικασμένη στη φυλακή του κρεβατιού της από εκείνο το άτυχο πρωινό που είχε βγει στο παράθυρο να ακούσει την καντάδα του αγαπημένου της:

«...Μια Σμυρνιά στο παραθύρι, με παράπονο στα χείλη
πότιζε βασιλικό, καλέ, μαύρα είν' τα μάτια π' αγαπώ
Πότιζε και μαντζουράνα, άσπρη μου παχιά σουλιτάνα
πότιζε βασιλικό, καλέ, μαύρα είν' τα μάτια π' αγαπώ
Και της γύρεφα κλωνάρι, αχ να μου 'κανε τη χάρη
να το βάλω φυλαχτό, καλέ, μαύρα είν' τα μάτια π' αγαπώ
Στου βοριά το μπαλκονάκι, γεια σου αγάπη μου Φηνάκι
στρώσε μου να κοιμηθώ, καλέ, μαύρα είν τα μάτια π' αγαπώ
Βάλε και για μαξιλάρι, ποια έχει τη δικιά σου χάρη
τα χεράκια σου καλέ, καλέ, μαύρα είν'τα μάτια π' αγαπώ...»

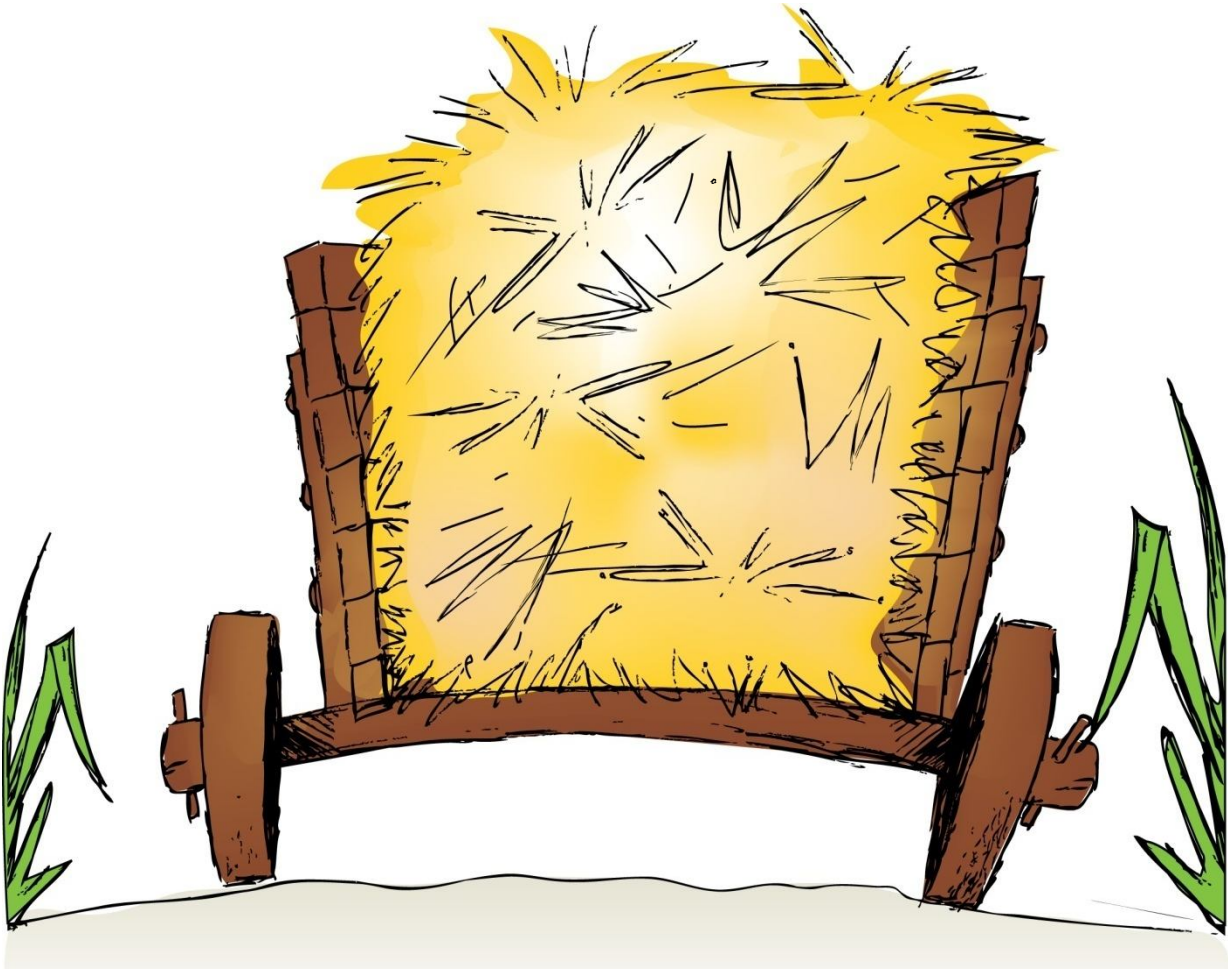
Εκείνο το πρωινό, η κακιά μάγισσα μόλις είχε τελειώσει τις φυσιοθεραπείες της και ετοιμαζόταν να κάνει *shopping therapy*, όταν κατάλαβε ότι είχε ξεχάσει το Φιν! Φουρκισμένη τότε, κοίταξε ψηλά κι έριξε κατάρα στο ερωτευμένο ζευγάρι: Εκείνη αιώνες να κοιμάται και αυτός αιώνια να θυμάται... μια στιγμούλα παγωμένη στο χρόνο σαν μια παλιά φωτογραφία...

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καιρό...ισαραμίδι Καστρινό!!!

Δεν είχαν καιρό για χάσιμο... «Πρέπει να συνεχίσουμε και χωρίς εκείνη...», σκέφτηκαν και σκορπίστηκαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Ο Επτακύκρυθης τους παρακολουθούσε από το παράθυρο του Κάστρου ικανοποιημένος. Εξάλλου, λίγες μέρες νωρίτερα είχε φροντίσει να περάσουν όλοι από δύσκολες δοκιμασίες για να αποδείξουν την ικανότητά τους. Κι αφού όλοι τα κατάφεραν, ούτε φύλλος στον κόρφο τους!!! Ήταν σίγουρο πως θα έβρισκαν τη λύση...

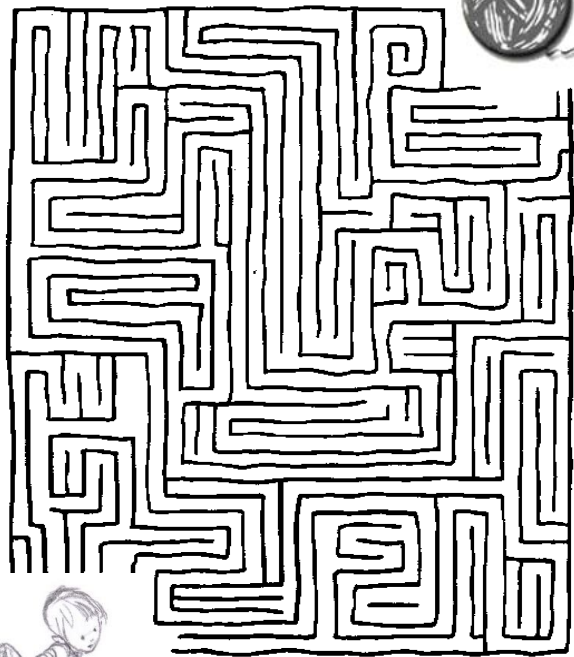
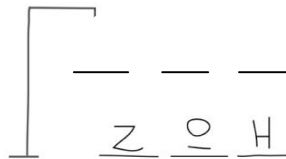

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καιρό...ισαριμίδι Καστρινό!!!

Ο Κοντορεβιθούλης είχε κρυφακούσει το προηγούμενο βράδυ τον πατέρα του και τη μητριά του να λένε πώς είδαν κάτι ύποπτες κινήσεις έξω από το κέντρο, στα όρια της κοινότητας... Τράβηξε τον ανηφορικό δρόμο σκορπώντας πίσω του τα γνώριμα χαλικάκια. Το χειροκίνητο gps, όμως, δεν λειτούργησε σωστά και δεν άργησε να χαθεί. «Μα τι έγινε; Μήπως πήρα λάθος δρόμο;», είπε. Ένιωθε παγιδευμένος μέσα σε λαβύρινθο, μα δεν το έβαλε κάτω. Πείσματάρης, καθώς ήταν, πίστευε πως στη ζωή κάθε πρόβλημα έχει τη θεραπεία του και πως ακόμα κι όταν όλοι οι δρόμοι δείχνουν κλειστοί, πάντα υπάρχει μια διέξοδος. Αρκεί να βρεις το μίτο...

&

σελ. 5

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καιρό...ισαραμίδι Καστρινό!!!

Η ζωή λοιπόν είναι ένα παιχνίδι! Η μαμά κατσικά και τα εφτά κατσικάκια είχαν φτάσει στο ξέφωτο. Είχαν περπατήσει πολύ και έπρεπε να ξεπιοστάσουν. Τα κατσικάκια φυσικά δεν έχασαν την ευκαιρία και άρχισαν να χοροπηδούν και να τρέχουν πάνω κάτω. Επιτέλους είχε έρθει η ώρα να παίξουν! Άλλωστε δε σκοτίζονταν ούτε για ελιξίρια ούτε για τίποτα. Η μαμά κατσικά σκεφτόταν ότι η κατάσταση ήταν πολύ δύσκολη... Έπρεπε να βιαστούν. Ο χρόνος πενούσε και το ελιξίριο δε φαινόταν να είναι πουθενά.. Δεν ήθελε να πιστέψει ότι κάποιος το είχε πει. Οι συνέπειες θα ήταν τραγικές για όλους. Έπρεπε ίσως να συντονίσουν τις κινήσεις τους με μαθηματική ακρίβεια. Θεωρητικά φαινόταν μάλλον εύκολο. Στην εφαρμογή υπήρχε πρόβλημα. Πήρε χαρτί και έγραφε όλα τα πιθανά μέρη... Ήταν τόσα πολλά και ο χρόνος τόσο λίγος. Ξαν μια μεγάλη, δύσκολη, πολύπλοκη εξίσωση που φαινόταν να μην έχει λύση...

$$P_c = \frac{a' NT}{1 + a' T_h N}$$

7^ο Κινητή Κρυμμένου Θησαυρού

Μια Φορά κι έναν Καρτό...ιδιαιτέρως Καστρινό!!!

Η Κοκκινοσκουφίτσα θυμήθηκε τα λόγια της γιαγιάς της: «Μη φοβάσαι τα ματωμένα γόνατα. Το παιχνίδι είναι ο καλύτερος δάσκαλος...».

Απορροφημένη στις σκέψεις της δεν άκουσε τον ταχυδρόμο... Βρήκε μόνο μια κάρτα πεταμένη στην άκρη του δρόμου...

Προς:

Κοκκινοσκουφίτσα
Άκρη του δρόμου 7
ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Αγαπημένη μου Κοκκινοσκουφίτσα,
συγγνώμη που δεν ήρθε στη βιάνωση...

Περίμενε όμως, δε δ' αργήσω...

Ο αγαπηνασμένος σου,

«Κακός Νίκος»

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καρό...παραμύδι Καστρινό!!!

Ο Κακός Λύκος έφτασε λοιπόν. Προσπαθώντας να διαφύγει τις φήμες που τον ήθελαν να έχει πει τις τελευταίες σταγόνες, ρίχτηκε κι αυτός στην έρευνα: "Αν είχε πάρει κάποιος το ελιξίριο πιθανώς να επιχειρούσε να φύγει από τη Χώρα, καθώς εδώ ούτε να το χρησιμοποιήσει μπορούσε, ούτε να πουλήσει τη μυστική συνταγή", σκέφτηκε. Κατηφόρισε αγναντεύοντας ενώ αναρωτιόταν πως μπορούσε έτσι εύκολα να χαθεί το ελιξίριο. Κάθισε δίπλα στη μεγάλη πόρτα παρατηρώντας τον κόσμο που ερχόταν και έφευγε συνεχώς. Ήλπιζε να δει κάποια ύποπτη κίνηση. Ένα μεγάλο αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά του-κάποιος θίασος είχε έρθει από μακριά...

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καρλό...ιδιαιτέρως Καστρινό!!!

Όλοι οι ήρωες βρίσκονταν σε μεγάλη σύγχυση. Έφαχναν μια ελπίδα για να πιαστούν. Ωσπου πάνω στην ώρα, τα μολυβένια βήματά του ακούστηκαν από μακριά, κι ας είχε μόλις περάσει την είσοδο της χώρας των παραμυθιών. Το καθήκον του καλούσε για μια ακόμα φορά. Η εποχή της ξεγνοιασιάς είχε περάσει.

Σιωπηλός και σοβαρός όπως πάντα οργάνωνε τις χερσαίες επιχειρήσεις εντοπισμού που θα λάμβαναν χώρα μέχρι την άλλη άκρη των παραμυθιών. Μελετούσε κάθε άρθρο που έπεφτε στα χέρια του και έγγραφε λόγια εμπύχωσης προς τους εθελοντές:

«Να επιδείξετε θέρμη, τέτοια που ζεσταίνει τις καρδιές των ηρώων, ως άλλος ήλιος τους μήνες τους καλοκαιριού.

Αγωνίζεστε για ολόκληρη τη χώρα των παραμυθιών, για την αιώνια νεότητα!

Εκείνοι που πήραν το ελιξίριο, αν και η θάλασσα δεν είναι μακριά, αποκλείω το ενδεχόμενο να έφυγαν μέσω αυτής. Αν όμως σας συναντήσουν, να ξέρετε πως θα σας ανακρίνουν με πολλά τεχνάσματα, καθώς δεν θα νοιαστούν για τα οράματα της νεότητας σας. Μπορεί ακόμα και να σας χρηματίσουν!

Μην πείτε κουβέντα, κρατήστε κρυμμένα μυστικά και ντοκουμέντα.

Και να θυμάστε πως ο αγώνας μπορεί να ξεκινήσει από εκεί που το βλέμμα σας δεν είναι στραμμένο».

Η ισχύς εν τη ενώσει...

7^ο Κυνήγι Κρυμμένου Θησαυρού

Μια Φορά κι έναν Καρτό...ιδιαιτέρως Καστρινό!!!

Η Σταχτοπούτα αν και είχε ήδη στα χέρια της σημαντικά στοιχεία, τα παρέδωσε όλα στη νουά της, αναθέτοντας της έτσι όλο το βάρος της έρευνας. Δεν νοιαζόταν για το ελιξίριο. Ακόμη κι αν της το χάριζαν, εκείνη είχε το δικό της καημό : είχε χάσει ξανά το γοβάκι της...

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καρό...ισαραμίδα Καστρινό!!!

Φεύγοντας από εκεί συνάντησε τον Πινόκιο, που δούλευε τα τελευταία χρόνια υπάλληλος στο Λούνα Παρκ.

«Η αλήθεια είναι πως συνάντησα πριν από λίγο ένα περίεργο μικρό κορίτσι- στην πρώτη του νιότη, που δεν το έχω ξαναδεί. Μου έκανε εντύπωση που ήρθε μόνο του ως εδώ, καβάλα πάνω σε ένα ταύρο. Χωρίς να πει κουβέντα, με κοίταξε στα μάτια και μου έδωσε αυτό το τσαλακωμένο χαρτί. Της έδωσα μια μάρκα για τα συγκρουόμενα, και μετά δεν την ξαναείδα. Έγινε καπνός...»

**ΑΠΟ ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΤΗΣ ΕΝ ΧΑΝΔΑΚΙ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΝΗΣ ΕΚΤΙΣΘΗ Ο
ΣΤΡΑΤΩΝ ΤΩΝ ΓΕΡΛΗΔΩΝ ΓΕΝΙΤΣΑΡΩΝ.**

23 Ramazan 1081

2 Φεβρουαρίου 1671

Ο Murat Aga, πληρεξούσιος επίτροπος του εξοχωτάτου Δεφτερδάρη της νήσου Κρήτης Ebu Bekir effendi, ενεφανίσθη ενώπιον του ιερού τούτου συμβουλίου και επί παρουσία του Αχμέτ Μπεσέ, υιού Μεχμέτ, πληρεξουσίου επιτρόπου του εν τω υψίστω υποποδίου Τουρνατζή Μπασή και νυν εν τη φρουρά της πόλεως Χάνδακος διατελούντος, τετιμημένου, γενναιοδώρου και συγκεντρούντος πάσαν την αρετήν και ευγένειαν Αχμέτ Αγά, κατέθεσε τα ακόλουθα: Μία οικία, κειμένη εν τη τοποθεσία τη γνωστή από της εποχής των απίστων, με την ονομασίαν συνοικία Αγίου Ιωάννου Θεολόγου της πόλεως Χάνδακος, περιοριζομένη εκ των τεσσάρων πλευρών της δια δημοσίας οδού, συνισταμένη από ανώγεια, ισόγεια δωμάτια, προθάλαμον, αυλήν, τρία φρέατα, τρεις δεξαμενάς ύδατος, κήπον ανθέων και έτερον κήπον οπωροφόρων δένδρων, μίαν κιστέρναν, εν φρέαρ και περολαμβάνουσα την εκκλησίαν Αγίου Ιωάννου Παπά Αρμενάκη και την εκκλησίαν Αγίου Πέτρου, εκτισμένην επί οικοπέδου, εκτάσεως μήκους ενενήκοντα τεσσάρων και πλάτους εβδομήκοντα οκτώ πήχεων.

Χρησιμοποιηθέντων των λίθων και της ξυλείας της οικίας ταύτης δια την ανέγερσιν των Στρατώνων των Γερλήδων Γενιτσαρών, παρέμεινεν η εν λόγω οικία ηρειπωμένη.

Νικολάου Σ. Σταυριανίδη, *ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ
ΑΦΟΡΩΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ, , Τόμος Α' - ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
1657-1672, σελ. 220-221, ΒΙΚΕΛΑΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ 1986*

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καιρό...Ψαραμίδα Καστρινό!!!

Είχε πια νυχτώσει. Καθώς περνούσε η ώρα οι ελπίδες για να βρεθεί το ελιξίριο λιγότευαν. Ο Επτακύκρυθης αποφάσισε να οργανώσει μια συνάντηση με όλους για να συνδέσουν τα κομμάτια της μέχρι τώρα αναζήτησης. Τους άκουσε προσεχτικά έναν-έναν κι έπειτα είπε: «Υπάρχει ένα ακόμη σημείο που δεν φάξαμε: Στο παλιό νεκροταφείο που κρύβεται μακριά από εδώ, κοντά σε ένα λόφο με σπηλιές. Θα περπατήσουμε αρκετά και θα το δούμε από το ποτάμι. Μην μπερδευτείτε, εμείς δε θα πάμε εκεί όπου θα πήγαιναν άλλοι, μα σε άλλα παλιότερα λημέρια. Οι Άραβες τ' αποκαλούσαν «Καλαμιώνα» και τα μικρά παιδιά πουλούσαν το νερό από τα πηγάδια του στο Μεγάλο Κάστρο. Πιο ξακουστοί ήταν οι μυλωνάδες και οι τεχνίτες της πέτρας της περιοχής. Κάποτε ζούσαν μουσουλμάνοι εκεί και μετά τη ζωντάνευσαν πρόσφυγες. Κι αν πεινάσουμε θα φάμε και σταφύλια...»

Στο κέντρο...

7^ο Κυνήγι Κρυμμένου Θησαυρού

Μια Φορά κι έναν Καιρό...ισαραμίδι Καστρινό!!!

Τώρα κατάλαβαν!!! Το ελιξίριο βρισκόταν σίγουρα στο στόμα του δράκου...και δεν ήταν καθόλου ασφαλές... Ίσως αν του ετοίμαζαν μια αγαπημένη λιχουδιά να κατάφερναν να του το πάρουν...

Καλτσούνια Κρήτης

βούτυρο – ζάχαρη – γάλα – αμμωνία – μυζήθρα – αυγά – ανθόνερο – κανέλλα

7^ο Κινητή Κρυμμένοι Θησαυροί

Μια Φορά κι έναν Καρό...παραμύδι Καστρινό!!!

Ντριίν...! Ακούστηκε ξαφνικά το κουδούνι. Η Αλίκη πετάχτηκε από την πολυθρόνα της και άφησε το βλέμμα της να περιπλανηθεί στο άδειο δωμάτιο. Έπειτα, βγήκε στο μπαλκόνι και κοίταξε κάτω στο δρόμο. Όλα ίδια στο μικρό σοκάκι της σαγήνης... Μονάχα εκείνη ένιωθε διαφορετική. «Πώς περνά ο καιρός...», σκέφτηκε, καθώς κοίταζε μέσα στον καθρέφτη.

Τελευταία φορά θυμάται τον εαυτό της να ξεφυλλίζει τα βιβλία μεγάλων ανδρών. Και μερικά σκόρπια τραπουλόχαρτα -σουβενίρ ονείρων- που έπρεπε επιτέλους να ταχτοποιήσει. Και μετά; Πρέπει να την πήρε ο ύπνος. Αλήθεια, πόσες ώρες να κοιμόταν; Δεν ήταν λοιπόν παρά ένα όνειρο ακόμη στη χώρα των θαυμάτων. Ή μήπως όχι; Έμοιαζε τόσο ζωντανό! Της ήταν πάντα δύσκολο να ξεχωρίζει την αλήθεια από τα παραμύθια. Μα ήξερε βαθιά μέσα της πως και τα παραμύθια μπορούν να βγουν αληθινά, αν τα πιστεύεις...

Ντριίν...! Ακούστηκε ξανά το κουδούνι επίμονα. Η πόρτα άνοιξε, τα χαμόγελα απλώθηκαν... μια αγκαλιά, μια φωτογραφία, ένα ακόμη σουβενίρ ονείρου... Το παραμύθι τέλειωσε, μα ό,τι τελειώνει αρχίζει ξανά...

Οι ανοιχτοχέρηδες ποτέ δε συναντιούνται.
Το καρό δε μπαίνει ποτέ σε ακριανή θέση.
Το μπαστούνι μπαίνει πάντα σε ακριανή θέση.
Το μεγαλύτερο όλων δε συναντιέται ποτέ με το μικρότερο όλων.
Τα μπαλαντέρ της μπιρίμπας πάνε πάντα μαζί.
Γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος.